

РЕШЕНИЕ

№ 26108

гр. София, 05.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 05.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **9449** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на „СВЕТИ КОНСТАНТИН-ПЕЩЕРА“ ЕАД - [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220422006433-091-001 от 02.06.2023 г., в частта, потвърдена с решение № 1149 от 15.08.2023г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на Национална агенция по приходите. Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществени процесуални нарушения и в несъответствие с материалния закон. По подробно изложени съображения оспорва основанието за определяне на допълнителни данъчни задължения с изключение на отказаното право на данъчен кредит по фактурата на „Нолина“ ЕООД. Прави искане съдът да отмени РА в оспорената част и да присъди на дружеството разноските по делото.

Ответникът по жалбата – директорът на дирекция „ОДОП” – С.-град при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Счита, че обжалваният РА

следва да бъде оставен в сила. Прави се искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на Дирекция „ОДОП” – С.-град.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № Р-22220422006433-020-001/15.11.2022г., издадена от В. В. - орган, оправомощен да възлага ревизии със Заповед № РД – 01 – 849 от 31.10.2022г. на директора на ТД на НАП – С.-град. Възложената ревизия е с предмет установяване на задължения за ДДС за период юли – септември 2022г., със срок на завършване на ревизията 3 месеца, считано от датата на връчване на ЗВР. Със заповедта е определен ревизиращият екип и ръководителят на ревизията. Заповедта за възлагане на ревизията е съобщена на 23.11.2022г. С последваща заповед на същия орган от 08.02.2023г. е разширен обхватът на ревизията – вкл. са данъчни периоди януари 2020г. – юни 2022г., а с негова заповед от 20.02.2023г. е удължен срокът на ревизията с един месец – до 23.03.2023г. Заповедите са връчени на адресата по електронен път.

Резултатите от ревизията са обобщени в ревизионен доклад с № Р-22220422006433-092-001 от 02.06.2023г., който е съобщен на дружеството по електронен път на 07.04.2023г. Впоследствие е издаден РА № Р-22220422006433-091-001/02.06.2023г. РА е издаден от В. В. и Н. Р. – ръководителят на ревизията. РА № Р-22220422006433-091-001/06.04.2023г. е поправен с РА за поправка № П – 22220423110414-003-001 от 12.06.2023г., издаден от същите органи.

Дружеството жалбоподател е обжалвало РА № Р-22220422006433-091-001/02.06.2023г. пред директора на ТД на НАП – С.-град. С Решение № 1149/15.08.2023 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП” [населено място]-град при ЦУ на НАП, РА № Р-22220422006433-091-001/02.06.2023г. е потвърден в частта, с която в резултат на допълнително начислен ДДС и непризнато право на данъчен кредит в периодите м. 09.2020 г., м. 12.2020 г., м. 01.2021 г., м. 02.2021 г., м. 04.2021 г., м. 10.2021 г. и от м. 12.2021 г. до м. 09.2022 г., на жалбоподателя са установени допълнително задължения по ЗДДС в размер на 14 522.13лв. главница и лихви в размер на 2 704.31лв.

Жалбоподателят е български търговец, регистриран по ЗДДС от 2007г.

През ревизирания период дейността му по собствените му твърдения се изразява в две основни дейности: 1. отдаване под наем и управление на офис, няколко апартаменти и паркоместа, находящи се в [населено място], на [улица], бл. 543 и 2. строителство и експлоатация на Туристически комплекс „Р. II“, [населено място], м. С. К., [населено място], състоящ се от ресторант, 4 бунгала, хотелска сграда, пречиствателно съоръжение, трафопост и газово стопанство.

В ревизираните периоди дружеството жалбоподател е ползвало данъчен кредит за фактури за покупка на обзавеждане и едра бяла техника общо в размер на 14 313,81 лв., както следва:

- 333,33 лв. по фактура № [ЕГН] от 13.05.2022 г., издадена от З. М.М.С.“ ЕООД;
- 4 125,00 лв. по 8 фактури, издадени от „СОРТИ-ВС“ ЕООД;
- 3 146,48 лв. по 6 фактури, издадени от „МЕБЕЛИ ВИДЕНОВ“ ЕООД;
- 109,68 лв. по 6 фактури, издадени от „А.Н.Н.2“ ООД,
- 8,17лв. по фактура №0...01655 от 21.04.2021 г., издадена от ЕТ „АРХИЛУКС - АНГЕЛ СТОЯНОВ“;
- 68,47 лв. по 4 фактури, издадени от „БАУМАКС БЪЛГАРИЯ“ ООД,
- 120,24 лв. по 10 фактури, издадени от „БАУХАУС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД;
- 60,67 лв. по фактура №030..05596 от 07.03.2022 г., издадена от „ВАТАН КОМУНИКАЦИИ“ ЕООД;
- 3 385,75 лв. по 22 фактури, издадени от „ВИДЕНОВ ГРУП“ ЕООД,
- 637,00 лв. по фактура №0...06737 от 18.03.2022 г., издадена от „ВИДОВ КОМЕРС“ ЕООД,
- 198,00 лв. по 2 фактури на „ЛАСТО ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД;
- 25,76 лв. по фактура №010...02068 от 31.03.2022 г., издадена от „ЛУКС - Д“ ЕООД,
- 5,06 лв. по фактура №310..04759 от 23.09.2021г., издадена от „МЕБЕЛИ ЛУДВИГ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД,
- 8,30 лв. по фактура №10...07652 от 30.01.2021г., издадена от „ПАШОВ КОМЕРС“ ЕООД,
- 104,22 лв. по 5 фактури, издадени от „ПРАКТИКЕР РИТЕЙЛ“ ЕООД,
- 11,12 лв. по 2 фактури, издадени от „ПРАМЕН“ ООД,
- 21,62 лв. по 5 фактури, издадени от „СОТ-СИГНАЛНО ОХРАНИТЕЛНА

ТЕХНИКА“ ЕООД,

- 25,83 лв. по фактура №[ЕГН] от 19.04.2022 г., издадена от „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД,

- 134,67 лв. по фактура №0...04272 от 10.08.2021 г., издадена от „ТОПЛОКОНТРОЛ“ ООД,

- 292,83 лв. по 6 фактури, издадени от „ФАСТ - ТРАНС ПЛЮС“ ЕООД,

- 659,34 лв. по 9 фактури, издадени от „ХАУС МАРКЕТ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД,

- 832,27 лв. по 11 фактури, издадени от „ЮСК БУЛ“ ЕООД,

На част от доставчиците са извършени насрещни проверки, при които, видно от съставените протоколи за насрещна проверка и събраните доказателства в хода на проверките, е установено по доставчици следното:

- „ЗОРА М.М.С.“ ЕООД (Протокол №П-29002923024620-141-001 от 24.10.2022 г.): Предмет на доставките са едра домакинска техника. Стоката е била доставена до адрес в [населено място], посочен от клиента: [населено място], В. - 1, [жилищен адрес] т.е. адресът на [улица]. Доставката е извършена от А. С., служител на дружеството и получена от П. А.. Приложени са фактура №[ЕГН] от 13.05.2022 г. с данъчна основа 1 666,63 лв. и ДДС 333,33 лв. за доставка на 3 сушилни и пералня, транспортна бележка от 13.05.2022 г. за доставка до адрес на клиента, подписана от П. А. и пътен лист от 18.05.2022 г.

- „СОРТИ-ВС“ ЕООД (Протокол №П-22221323024632-141-001 от 24.02.2023г.): Извършени са осем доставки в периода 10.2019г. – 04.2022г., чийто предмет са 9 съдомиялни, 8 перални, 11 хладилни уреда, 7 готварски печки, 8 сушилни, 4 плота за печка, 4 печки и 3 абсорбатора. Управителят на дружеството доставчик е дал обяснение, че стоките са получени от П. А. с „техен“ транспорт. Мястото на доставката, според удостовереното във фактурите е [населено място].

- „МЕБЕЛИ ВИДЕНОВ“ ЕООД, (Протокол № П-02002823026153-141-001 от 17.03.2023 г.): Предмет на доставките, извършени в периода ноември 2021г. – март. 2022г. са множество стоки за обзавеждане: канапета, фотьойли, легла, гардероби, бюра, кухненски шкафове-модули, маси, дивани, мивки със смесители, матраци, протектори, термоплотове, аспиратори и други. От проверяваното лице са представени товарителници с адрес на разтоварване в С.,[жк]бл. 543. Съгласно

писмени обяснения на управителя на „МЕБЕЛИ ВИДЕНОВ“ ЕООД , транспортът на стоките е извършен от „МЕБЕЛИ ВИДЕНОВ“ ЕООД до адрес, посочен от клиента – [населено място], В., [жилищен адрес] т.е. адресът на [улица].

Реалността на тези доставки не се оспорва, спорно е по делото за какво са използвани тези доставки. Според данъчните органи те са използвани за ремонт и обзавеждане на апартаментите в [населено място], според жалбоподателя те са използвани за осигуряване на обзавеждането на търговския комплекс в [населено място] след 2022г. В тази връзка от събраните в хода на ревизионното и съдебното производство доказателства се установява следното:

М. С. А. – майка на законния представител на дружеството жалбоподател П. А. е собственик на обекти, находящи се в града на [улица], бл. 543 – един офис, 11 апартаменти, с прилежащите им складови помещения и паркомясто от 1 до 13. Между нея и дружеството жалбоподател е сключен договор за СМР, посредничество и управление при наем на недвижим имот от 10.12.2018 г. Според удостовереното в договора, М. С. А. е възложила на „СВЕТИ КОНСТАНТИН-ПЕЩЕРА“ ЕАД извършване на строително-ремонтни дейности по обзавеждане с трайно прикрепени към имота съоръжения и мебели, посредничество при отдаване под наем на отресторирани имоти и управлението им по време на наемните отношения за недвижимите имоти, находящи се на [улица], [жилищен адрес] както следва: офис 1, апартаменти от №А1 до №А11, с прилежащите им складови помещения и паркоместа от 1 до 13. Уговорено е качеството на вложените материали – ниво среден клас, по избор на изпълнителя, наемната цена – вероятно тази, която следва да се търси, както и възнаграждение за дружеството за управление на имотите – „не повече от 20 % от наемната цена. Наред с това договорено, че при изпълнението възложителят се задължава да заплати на изпълнителя възнаграждение за извършените от него строително-ремонтни дейности в 5-дневен срок от представената от изпълнителя фактура. С анекс от 17.03.2019 г. са направени промени, съгласно които строително-ремонтните дейности по обзавеждане с трайно прикрепени към имота съоръжения и мебели, следва да се извършат за сметка на дружеството-изпълнител и остават негова собственост, както и че при управлението на имотите, дружеството ще получава 30 % от наемната цена – чрез промяната на чл. 10 от първоначалния договор.

От дружеството е представена декларация в рамките на ревизионното производство, че апартаменти №А2 и №А7 не се отдават под наем, а за останалите 9 апартаменти са сключени договори за отдаване под наем, издавани са фактури от негово име, в които не е начисляван ДДС на основание чл. 86, ал. 3 от ЗДДС във връзка с чл. 45, ал. 4 от ЗДДС, т.е. самото дружество е третирано тези доставки като освободени доставки. От един от договорите за наем с трети лица, които е събран в хода на ревизионното производство се установява, че апартаментът се предава след ремонт и с пълно оборудване и мебелировка. При извършена проверка от директора на ДОДОП в информационната система на НАП е установено, че от сключването на договорите за наем от 10.12.2018 г. до 2023г. в дневниците за продажби на „СВЕТИ КОНСТАНТИН-ПЕЩЕРА“ ЕАД не са включвани протоколи, т.е. не е извършвана корекция на ползван данъчен кредит. Не са представят доказателства за получени доставки по повод на извършените от дружеството дейности по обзавеждането на апартаментите в [населено място].

От показанията на св. П. – лице, работещо в автошола близо до адреса на който се намират управляваните от дружеството жалбоподател имоти в [населено място], собственост на майката на законния представител, се установява, че тя е виждала на адреса, в т.нар. „офис“ да се извършва доставка на мебели основно на „В.“, а така също е виждала да се изнасят мебели; да се доставят и пак да се изнасят. При разговори с управителката на дружеството и е било обяснено от нейна страна, че това било обзавеждане за хотела, който притежавала. Показанията са логични и последователни няма основание да се отхвърли тяхната достоверност, но те са косвени и твърде общи по отношение на факта, който дружеството жалбоподател се домогва да докаже, а именно, че стоките и услугите по процесните доставки са предназначени и вложени в имота в [населено място]. На база тези показания този факт не може да се установи.

Според показанията на св. Н., той няколко пъти е превозвал за своя сметка по молба на управителката на дружеството жалбоподател от адреса в [населено място] на [улица] до комплекса в [населено място] мебели и едра домакинска техника, през есента на 2022г. Съдът приема, че показанията на свидетеля не са много логични, ясни и точни – не става ясно как той сам е натоварвал и разтоварил стоките, голяма част от

които поради естеството си, са много тежки. Предвид показанието, че превозът е осъществен от него безвъзмездно като лична услуга, при това на няколко пъти през 2022г., съдът приема, че подобно обстоятелство предполага много близки отношения с управителката на дружеството, което поставя под въпрос неговата обективност и безпристрастност като свидетел.

За периодите от м. 07.2022 до м. 09.2022 г. дружеството жалбоподател е извършвало доставки на стоки и услуги, приготвени от лятно барбекю в собствен почивен комплекс „Р. П“, находящ се в [населено място], м. „С. К.“.

П. е данъчен кредит за ремонтни дейности на съществуващ обект /хотел/ в м. „С. К.“, [населено място]. До ТД на НАП П., офис П., е изпратено Искане за извършване на проверка по делегация №П-16001323024997-034-001 от 08.02.2023 г., обективирана с Протокол №П-22220423026337-081-001 от 06.03.2023 г. При извършено посещение от органите по приходите е съставен Протокол №1679654 от 23.02.2023 г., в който е описано състоянието на комплекс „Р. П“. Установено е, че комплексът се състои от стара сграда, около 3 000 кв. м, 4 нови бунгала от около 20 кв. м всяко, новопостроен ресторант около 200 кв. м. В комплекса има изградена инфраструктура, трафопост, пречиствателно съоръжение, нов резервоар за чиста вода, хидрофор. Извършени са частични СМР на старата сграда. Ресторантът и бунгалата са с изградени ВиК и електро инсталации, поставена е дограма и са частично обзаведени с мебели, бяла техника, спално бельо /завивки/, като една част от последните са инсталирани в обектите, а другите са доставени и налични в комплекса. Към момента на проверката е установено, че не се извършват СМР в ресторанта и инфраструктурата около него, не се настаняват туристи, няма наличен регистър за настаняване на туристи и няма издадена категоризация за обекта.

За част от обектите в [населено място] – четири бунгала и бистро, дружеството жалбоподател се е снабдило с разрешение за строеж през февруари и март 2022г., представени са доказателства за извършвани СМР на обектите през пролетта и лятото на 2022г. Жалбоподателят е представил пътни листи за удостоверяване на осъществен собствен превоз с автомобил, регистриран на дружеството в периода 30.06.2022г. – 01.07.2022г. Според удостовереното пътните листи водач е била П. А., липсва информация за осъществения маршрут.

На база събраните доказателства, във връзка с твърдението на жалбоподателя, че стоките са били предназначени за обекта в [населено място], но са купувани години преди възможността да бъдат използвани, през това време са държани в офис с площ от 65 кв.м. в [населено място] и поетапно са пренасяни в [населено място] през 2022г., съдът приема следното: Самото твърдение въвежда една принципно възможна, но житейски много малко вероятна хипотеза. Да се купува предварително такова количество стоки, голяма част от които едра бяла техника, за която гаранцията тече от момента на покупката, която с времето поевтинява, трудна е за пренасяне, тъй като е обемна и тежка, и то в период, в който няма каквато и да било инфлация, е икономически напълно необосновано и нелогично. Свидетелските показания в тази връзка, събрани по делото, не са годни да удостоверят тези твърдения на жалбоподателя, по описаните по-горе съображения. Предвид липсата на достатъчно доказателства по делото във връзка с твърдението на жалбоподателя, че доставките са били предназначени за бъдещия хотелски комплекс в [населено място] съдът е задължил жалбоподателя, да представи по делото с препис за насрещната страна доказателства от счетоводната система, счетоводните регистри, счетоводните книги на дружеството къде и как са заприходени/заведени процесните активи във времето, т.е. как те са били и са счетоводно отразени – от момента на придобиването им до настоящия момент. В тази връзка са представени единствено извлечения от аналитична счетоводна сметка 69 доставчици. Съдът приема, че процесните стоки очевидно нито са включени в себестойността на бъдещия хотел, нито са заведени като самостоятелни активи в счетоводството на жалбоподателя. При тези установявания съдът приема, че по делото не се установява, че процесните доставки, за които е ползван данъчен кредит са предмет на последващи облагаеми доставки, свързани с икономическата дейност на жалбоподателя, които не са освободени доставки и по-конкретно не се установява твърдението, че са били предназначени за хотелския комплекс в [населено място]. Възражението на жалбоподателя, че няма нормативно определено задължение към дружеството-жалбоподател в счетоводните си регистри да разграничава стоките, материалите и услугите в зависимост от обектите, за които са предназначени, за да бъде по-лесно на проверяващите да извършват ревизията, и че Н. определят обобщени аналитични сметки по които да се правят счетоводните

записи, но не задължават да се правят разграничения, съдът намира за неоснователно. Аргументите за това се извличат от чл.11, ал. 1, т.1 до 6 от ЗСч и по специално от т.3, който предвижда, че при изграждането и поддържането на счетоводната система предприятията осигуряват: получаване на аналитична и обобщена информация по счетоводен път, представяща най-точно и по подходящ начин ГФО на предприятията, и т. 5 - защото Н. не определят счетоводни сметки, а прилагането на индивидуален сметкоплан е задължение на ръководството на предприятието. На база събраните по делото доказателства съдът приема, че доставките са били предназначени за апартаментите в [населено място], които впоследствие са отдавани под наем за жилище на физически лица, които не са търговци.

IV. Жалбоподателят е упражнил право на данъчен кредит в м. 09.2022 г.в размер на 137,49 лв. по фактура 10...056588 от 23.09.2022 г., издадена от „НОЛИНА“ ЕООД, с предмет на доставката строителни материали. При извършената проверка в дневника за продажби за м. 09.2022 г. на доставчика е установено, че получател по фактурата е „ТЕС ЕКО СТРОЙ 1“ ЕООД. Същото е констатирано и от фактурата, представена от ревизираното лице. С аргумент, че не са изпълнени условията на чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и правото на приспадане на данъчен кредит е упражнено без основание, с РА е отказано право на данъчен кредит в размер на 137,49 лв. по повод на тази доставка. Фактите по повод на тази доставка и правните изводи по РА не са спорни между страните. Жалбоподателят признава, че правото на данъчен кредит е упражнено без основание.

V. През м. 12.2020 г. „СВЕТИ КОНСТАНТИН-ПЕЩЕРА“ ЕАД е ползвало данъчен кредит в размер на 70,83 лв. по фактура №0...09 от 27.11.2020 г., издадена от „ЕСТЕР ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, с предмет на доставката комисионно възнаграждение за посредническа услуга. От ревизираното лице е представена фактурата, придружена с фискален бон. Не са представени доказателства, които конкретизират предмета на доставка, т.е. естеството на извършената посредническа услуга. Установено е още, „ЕСТЕР ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не е включило фактурата в дневника за продажби и справка-декларация за м. 11.2020 г. В дружеството няма наети лица, назначени по трудови правоотношения, няма данни за стопанисвани обекти. Дружеството е deregистрирано по ЗДДС на 03.06.2021 г. На „ЕСТЕР ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е

извършена ревизия за определяне на задълженията за корпоративен данък за 2018 г. и по ЗДДС за периодите от 08.01.2018 г. до 31.01.2020 г., приключила с РА № Р-22220520001332-091-001 от 04.08.2020 г., приобщен с Протокол №1950286 от 23.03.2023 г., в хода на която е установено, че дружеството не е извършвало реална дейност и данъкът по всички фактури е начислен неправомерно, и е дължим на основание чл. 85 от ЗДДС. Предвид гореописаното е направен извод, че издадената фактура не отразява реално извършена доставка. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 69 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС на „СВЕТИ КОНСТАНТИН-ПЕЩЕРА“ ЕАД е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 70,83 лв. В рамките на съдебното производство други доказателства във връзка с обсъжданата доставка не са представяни и сочени. При тези установявания относно липсата на капацитет на сочения за доставчик да извършва доставки на услуги, съдът приема, че реалността на доставката не е доказана по категоричен начин, което е в тежест на жалбоподателя. Отделно от това няма каквито и да било за естеството на тази твърдяна доставка, т.е. дори фактурата да отразява реална доставка, няма доказателства, че тя е била свързана с икономическата дейност на жалбоподателя по какъвто и да било начин.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред, поради което същата е допустима. Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма. В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Действително данъчните органи са могли да бъдат процесуално много по активни и да установят напр. чрез огледи наличието на стоките в апартаментите, които се отдават под наем, но това не е обстоятелство, което е ограничило правата на жалбоподателя. Оспореният акт не противоречи на материалния закон, като основанията за този извод са следните:

I. По отношение на допълнително установения данък по ЗДДС:

Предвид фактическите установявания по делото, че жалбоподателят е ползвал право на пълен данъчен кредит за покупка на мебели, оборудване и обзавеждане на апартаментите, които са използвани за извършване на освободени доставки, съдът

приема че правилно му установени допълнително задължения по ЗДДС в тази връзка. Съгласно чл. 79, ал. 3, т. 2, б. „а“ от ЗДДС за стоките, които са или биха били дълготрайни активи, за които при производството, придобиването или вноса е приспаднал изцяло данъчен кредит, тъй като лицето е възнамерявало да ги използва в рамките на независимата си икономическа дейност, само за доставки, за които има право на приспадане на данъчен кредит, за целите на ал. 1 и 2, лицето дължи данък по следната формула: $ДД$ (дължим данък) = $НДДС$ (начисленият ДДС при производството, придобиването или вноса на стоката) \times $1/5$ \times БГ (броят на годините от настъпване на обстоятелството по ал. 1 и 2, включително годината на настъпване на обстоятелството, до изтичане на 5-годишния срок, считано от началото на годината на упражняване правото на данъчен кредит). Именно по тази формула е определен от данъчните органи дължимия данък. По тези съображения съдът приема, че на основание чл. 79, ал. 3, т. 2, б. а от ЗДДС във връзка с чл. 79, ал. 4 от ЗДДС с РА правилно е начислен данък през периодите м. 09.2020 г., м. 12.2020 г., м. 01.2021 г., м. 02.2021 г., м. 04.2021 г., м. 10.2021 г., м. 12.2021 г. и от м. 01.2022 г. до м. 09.2022 г. общо в размер на главницата от 14 313,81 лв.

II. По отношение на отказаното право на данъчен кредит по фактурата, издадена от „НОЛИНА“ ЕООД: при липса на фактура, в която жалбоподателят е сочен за получател на доставката, правилно на основание чл. 71, ал.1, т.1 от ЗДДС е прието, че правото на данъчен кредит е ненадлежно упражнено и е отречено.

III. По отношение на отказаното право на данъчен кредит по фактурата, издадено от „ЕСТЕР ГРУП БЪЛГАРИЯ“ ЕООД: при липсата на доказателства за естеството на твърдяната доставка, респ. за свързаност на услугата с икономическата дейност на жалбоподателя, съдът приема, че правото на данъчен кредит по нея правилно е било отречено. Съгласно чл. 70, ал.1, т. 2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато стоките или услугите са предназначени за дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

Предвид установените задължения като главници, с оглед нормата на чл. 175, ал.1 от ДОПК, правилно са определени задължения за лихви в общ размер на 2 704. 31лв.

По тези съображения съдът приема, че оспореният РА, в частта на установените

допълнително данъчни задължения в размер на общо 14 522.13лв. главница и лихви в размер на 2 704.31лв. е законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, направеното от процесуалния представител на ответника по жалбата искане за присъждане на разноски следва да бъде уважено на основание чл. 161 от ДОПК във връзка с чл. 8 и чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид материалния интерес по делото, който е 17226.44лв., в размер на 1950.38лв.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал.1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „СВЕТИ КОНСТАНТИН-ПЕЩЕРА“ ЕАД - [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220422006433-091-001 от 02.06.2023 г., поправен с РА за поправка № П – 22220423110414-003-001 от 12.06.2023г., в частта, потвърдена с решение № 1149 от 15.08.2023г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на Национална агенция по приходите, с която за данъчни периоди м. 09.2020 г., м. 12.2020 г., м. 01.2021 г., м. 02.2021 г., м. 04.2021 г., м. 10.2021 г. и от м. 12.2021 г. до м. 09.2022 г. са установени допълнителни данъчни задължения по ЗДДС в размер на 14 522.13лв. главница и лихви в размер на 2 704.31лв.

ОСЪЖДА „СВЕТИ КОНСТАНТИН-ПЕЩЕРА“ ЕАД - [населено място] да плати на Дирекция "ОДОП" - С.-град при ЦУ на НАП разноски по делото в размер на 1950.38 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 –дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

